

Майстер-клас:

«Ознайомлення з прикрасами для волосся.

Вироби в стилі «Канзаші»

Петрунчак І.І.,
вихователя

Програмовий зміст: розвивати спостережливість, творчі здібності, уміння використовувати отримані знання для саморозвитку пізнавальних процесів та самовиховання особистих якостей.

Виховувати естетичні смаки, фантазію, винахідливість, любов до прекрасного, повагу до людей, які займаються цим видом мистецтва.

Познайомити батьків з новою технікою кандзаси, історією його виникнення, презентацією готових робіт. Навчити нескладним елементам створювати композиції керуючись інструкцією

Матеріали: презентація готових робіт, інструменти: клей, запальничка, стрічка, ножиці, зажими, тарілочки, лінійка

Мета майстер-класу:

- Розширити і уточнити знання про техніку кандзаси;
- Формувати уявлення про виготовлення квітки за допомогою стрічки
- Вправляти у виготовленні виробу в стилі «Канзаші»

Хід майстер-класу:

Перегляд відео-презентації «Квіти технікою «Канзаші»

Матеріал: технічні засоби, відео презентація.

Мета: розкриття особливості виробів «Канзаші». Ознайомлення педагогів з інноваційними підходами в організації освітньої діяльності

Хід роботи:

Міні - лекція

Канзаші прийшли в Японію з Китаю – разом з модою на складні китайські зачіски. Ієрогліф, що позначає цю шпильку, японська мова також перейняв з китайського. Він складається з двох елементів, один з яких перекладається як «ікло», що відповідає формі шпильки, дійсно нагадує гострий зуб), інший «вислів», що означає: кандзаси могли багато розповісти про свого власника, наприклад, про її статус в суспільстві і сімейний стан.

Втім, ще в першому тисячолітті до нашої ери – задовго до знайомства з китайськими прикрасами – японці навчилися закріплювати зачіски тонкими паличками, виструганими з гілок дерева або зробленими з довгих риб'ячих кісток. Така шпилька мала не тільки утилітарне призначення – утримувати волосся в зачісці, але і містичний сенс: з допомогою паличок в зачісці, вважали предки сучасних японців, можна зняти пристрій і відігнати злих духів.

З часом прикраси ставали складніше. Кілька паличок, складених разом, утворили гребінь-кусі. А вже в епоху Нара (VIII століття) японські

мандрівники привезли з Китаю кандзаси самих різних фасонів. Протягом наступних століть такі прикраси іноді виходили з моди (наприклад: в епоху Хейан, з IX по XII століття, коли японці стали віддавати перевагу нехитрі – «хвости» з волосся) – але завжди тріумфально поверталися.

У сучасному світі шпильки – це швидше, жіночий атрибут, однак в середньовічній Японії кандзаси носили всі – і чоловіки, і жінки, і діти. Відповідно, форма прикрас і матеріал, з якого їх виготовляли, могла бути дуже різноманітною. Так, знатні чоловіки віддавали перевагу кандзаси зі слонової кістки, а представники нижчих верств задовольнялися дерев'яними шпильками. Ну, а жіночі прикраси ставали справжніми творами мистецтва.

Японські дами почали масово прикрашати зачіски великою кількістю шпильок у другій половині епохи Едо (XVIII століття). Канзаші для багатих жінок тоді робили з цінних сортів дерева (сакури, самшиту, магнолії) і з благородних металів (срібла, золота); іноді обходилися посрібленими або позолоченими виробами з латуні. Для виготовлення найдорожчих кандзаси використовували матеріали тваринного походження панцир черепахи кістка журавля. Шпильки прикрашали дорогоцінними каменями.

«А де ж шпильки з прикрасами у вигляді квітів, які стали так популярні в Росії?» запитаєте ви. І такі кандзаси теж існували – і, власне, продовжують існувати. Проте в Японії такі шпильки, звані хана – канзаші, традиційно носять тільки учениці гейш – майко (Кіото) і хангеку(Токіо). Самі гейші прикрашають зачіски простими, але вишуканими шпильками.

До речі, носити кандзаси покладається тільки з кімоно. Поєднання традиційної шпильки і європейської сукні – свого роду нонсенс у сприйнятті японця (принаймні, так було до початку активної глобалізації).

Крім того, діють інші правила так ті. Так, ті ж хана – канзаші (шпильки з квітками) належало обирати згідно сезону – причому такі сезонів в Японському календарі налічується 28, і кожному з них відповідає своя квітка. Наприклад, у січні учениця гейші могла заколоти волосся хана -

канзаші з прикрасами у вигляді сосни, бамбука і сливи, у лютому з тюльпанами і нарцисами, а в березні з півоніями і квітками персика.

Квіти роблять яскравого шовку ручної вичинки, причому виготовлення прикрас завжди довіряли тільки сертифікованим майстрам, які знають історію кандзаси. Вивчали сполучення матеріалів та значення форми прикрас. Втім сьогодні цунамі – саме так називається техніка виготовлення квітів з шовку, заснована на техніці оригамі – займаються не тільки професіонали, але й любителі.

Огляд виставки робіт і обговорення у групі

Педагог-майстер запрошує учасників до огляду виставки, в ході якого надає необхідні коментарі. Після огляду надає учасникам змогу висловити свої думки та пропозиції

Вправа «Виготовлення виробу в техніці «Канзаші»

Матеріали: інструменти: клей, запальничка, стрічка, ножиці, зажими, тарілочки, лінійка, намистини, заготовки картону,

Мета:

- Вправляти у виготовленні виробу в стилі «Канзаші»

Хід роботи:

Педагог-майстер пропонує учасникам за бажанням розміститися за столами. Під спокійну музику виготовляють вибір відповідної тематики

Примітка: (вказівка для виконання роботи)

За допомогою лінійки потрібно відміряти 8 сантиметрів на стрічці, так всю стрічку відміряти і порізати. Скласти стрічку у двоє і зрізати кут, за допомогою запальнички запаяти кут, низ стрічки закладаємо одну біля одної і запаюємо запальничкою, далі із наступними стрічками робимо так же. На заготовку картону ми приклеюємо виготовлені пелюстки із стрічки, їх наклеюємо трьома шарами, в серединку квітки наклеюємо намистинку, із зовнішньої сторони приклеюємо заколку. Виріб готовий.